

Arrest

nr. 96 379 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 november 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 3 november 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een sjjiitische moslim te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn van Bagdad (Centraal-Irak).

Op een vrijdag midden september 2011 zouden 3 onbekende mannen u rond 16u - 16u15 thuis opgezocht hebben. Ze stelden zich niet voor, maar zeiden dat ze iets met u wilden bespreken. U liet hen binnen, in de veronderstelling dat ze zich kwamen informeren over een vrouw die één van hen wenste te huwen. Ze zouden u echter vragen hen hulp te verlenen om één van de ladingen die u voor het Ministerie van Communicatie vervoerde in handen te krijgen, omdat u tot dezelfde (sjiitische) strekking behoort als hen. Ze zouden verder beloofd hebben dat u zich geen zorgen moest maken, want dat zij alles wel zouden regelen. U hoefde niet meteen antwoord te geven, ze zouden op een later tijdstip nog contacteren. Bij het naar buiten gaan ongeveer een half uur tot 3 kwartier later zou één van hen uw oudste zoon K.(...) 500 dollar toegestopt hebben. U zou daarop bij uw schoonvader om raad gaan, maar hij kon u niet verder helpen en raadde u aan uw werk gewoon verder te zetten. De daaropvolgende 4-5 dagen zou u hierover blijven piekeren.

Vijf of zes dagen na hun eerste bezoek zouden 2 van deze mannen om 21u 's avonds opnieuw voor uw huisdeur staan. Deze keer zouden ze niet binnenkomen, maar ze vroegen u naar uw antwoord. U zou 'God doet wat hij wil' geantwoord hebben, hetgeen zowel als een positief als een negatief antwoord opgevat kan worden. Daarop zouden ze u opnieuw gezegd hebben dat u zich geen zorgen hoefde te maken, dat zij alles zouden regelen en contact met u zouden opnemen als het zover was. Na ongeveer 10 tot 15 minuten gingen ze terug weg. Vervolgens zou u uw schoonbroer hierover aanspreken, aangezien hij werkzaam zou zijn bij de antiterroristische cel en tegen georganiseerde criminaliteit in al-Khademiya. Hij zou u aangeraden hebben niemand hierover te vertellen, omdat dit uw problemen zou kunnen verergeren. Hij stelde u dan ook voor de keuze: ofwel samenwerken met deze personen, ofwel het land verlaten. Tegelijkertijd raadde hij u wel aan af te wachten om te zien of ze wel echt nog contact met u zouden opnemen.

Op 23 september 2011 zou u in de cafetaria van uw werk omstreeks 12 uur het einde van de files afgewacht hebben om met uw lading te vertrekken. U zou er aangesproken zijn door een onbekende man. Hij zou u gezegd hebben dat het vandaag zou gebeuren, waarop u opnieuw noch positief noch negatief zou antwoorden. De man in kwestie zou u nadien nog even van op afstand in het oog gehouden hebben. Van zodra hij wegging zou u via de doorgang voor niet-werknemers het bedrijf verlaten en een taxi naar huis nemen. Uit vrees omdat ze u immers wisten wonen, zou u ongeveer een uur later uw huis verlaten hebben met uw vrouw en kinderen. Diezelfde dag nog, omstreeks 18u30 – 19u, zou u uw collega-chauffeur a.(...) L.(...) op de hoogte hebben gebracht dat u niet terugkwam naar uw werk. U verbleef vervolgens tijdelijk bij uw schoonouders. Een paar dagen nadat u bij uw schoonouders ingetrokken was, zou er bij u thuis iemand naar u komen vragen zijn. U verklaart dat uw moeder al uw vrienden kent, maar dat zij deze persoon nooit voordien gezien zou hebben. Uw schoonvader zou u geholpen hebben om uw vertrek te regelen. Op 17 oktober 2011 zou u Irak alleen verlaten en op illegale wijze doorreizen naar België waar u op 1 november 2011 zou toekomen. Op 3 november 2011 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart (uitgereikt dd. 16/07/2007); uw origineel nationaliteitsbewijs (uitgereikt dd. 18/07/2007); uw origineel rijbewijs (oud en nieuw); uw originele huwelijksakte; uw woonstkaart; uw werkbadge; uw document voor uw auto; het origineel attest en boekje van de Vakbond van Chauffeurs; 2 documenten in verband met de lading van uw vrachtwagen (dd. 05/03/2010 en 23/09/2011).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst lijkt uw verhaal een ingestudeerd karakter te hebben. Het is immers opvallend dat u weliswaar over de aangehaalde feiten vlot kan vertellen, maar dat u weifelachtig bent als er u een aantal bijvragen werden gesteld. Ten eerste dat uw broer enkel verklaart dat u als taxichauffeur zou hebben gewerkt toen hij hierover werd ondervraagd tijdens zijn gehoor in 2011 (gehoorverslag CGVS 1014331Z, 2), terwijl u aanvankelijk verklaarde dat u tot 2007 als taxichauffeur had gewerkt en sindsdien bij het ministerie van Communicatie had gewerkt (gehoorverslag CGVS 22/02/2012, 5 en verslag DVZ). Slechts na confrontatie met de verklaring van uw broer zou u plots stellen dat u beide beroepen tegelijkertijd zou hebben uitgeoefend (gehoorverslag CGVS 03/07/2012, 4). Ten tweede dat u de naam van uw collega-chauffeur, waarmee u sinds 2008 constant zou hebben samengewerkt, wel spontaan vermeldde tijdens uw eerste gehoor en dat het net deze collega, A.(...) L.(...), was geweest die u op de hoogte had gebracht van uw problemen is opmerkelijk (gehoorverslag CGVS 22/02/2012, 6 en 10), te meer daar u de naam van deze collega niet meer voor de geest kon halen tijdens uw tweede gehoor en u uitdrukkelijk verklaart niet meer te weten wie u op het werk op de hoogte bracht van het feit dat u problemen kende (gehoorverslag CGVS 03/07/2012, 8-9).

Voorts is het opmerkelijk waarom net u zou worden gecontacteerd om het Mehdi-leger van dienst te zijn. U had net als anderen gewoon een functie als chauffeur bij het ministerie en er was ook geen

reden waarom u nu plots wel zou worden gecontacteerd om hen te helpen. Dat het net het Mehdi-leger zou zijn dat u lastigviel, is een hypothese van uwentwege omdat ze machtig zijn in uw wijk (gehoorverslag CGVS 22/02/2012, 9 en 11). Opmerkelijk in dit verband is toch wel dat u besliste om geen beroep te doen op een buurman die belangrijke banden zou hebben met het Mehdi leger en die uw broer eerder geholpen zou hebben als bemiddelaar tussen hem en de ontvoerders van zijn zoon. Uw uitleg dat hij dit tegen betaling had gedaan en dat niemand te vertrouwen is (gehoorverslag CGVS 03/07/2012, 4), verklaart immers nog niet waarom u louter om u te informeren op hem geen beroep had kunnen doen. Uw nalaten om meer te weten te komen over de personen die u benaderd hadden, doet bijgevolg tot op zekere hoogte afbreuk aan de geloofwaardigheid of op zijn minst de ernst van het door u aangehaalde probleem.

Het is ook op zijn minst bevreemdend dat het net een sjitische militie, die zich kant tegen soennieten en leden van al-Qaeda, zou zijn die eigen geloofsgenoten dermate intimideert en bedreigt. Door dergelijke handelswijze riskeren ze immers steun te verliezen bij de lokale bevolking.

Het is ook opmerkelijk dat u noch bij de politionele diensten noch bij andere gezagsdragers aangifte hebt gedaan van de problemen die u heeft gekend (gehoorverslag CGVS 22/02/2012, 10 en gehoorverslag CGVS 03/07/2012, 6). Het is ook weinig plausibel dat u er 'niet aan gedacht zou hebben om uw supervisor hierover aan te spreken' (gehoorverslag CGVS 03/07/2012, 5), waardoor u uiteindelijk enkel te rade zou gaan bij uw schoonvader en eerder toevallig ook bij uw schoonbroer toen die op hetzelfde moment bij uw schoonvader was (gehoorverslag CGVS 03/07/2012, 6). Nochtans zou uw schoonbroer volgens uw verklaringen werken op de dienst 'Terreur en Georganiseerde Misdaad' in Irak. Gevraagd of hij u dan niet kon helpen, antwoordt u dat hij niet kon bemiddelen voor u omdat 'het niet om een paar personen maar om een grote groep criminelen gaat'. Verduidelijkend verder gevraagd of hij u vanuit zijn functie niet kon helpen, zou u verklaren dat hij dit niet gedurfd zou hebben uit vrees voor zijn leven (gehoorverslag CGVS 03/07/2012, 6-7). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, aangezien het toch wel een opmerkelijke verklaring betreft over iemand met die functie.

Wat er ook van zij, zelfs al zou nog geloof aan uw verklaringen worden gehecht, quod non, dan nog dient er opgemerkt te worden dat uw problemen een eenmalig karakter lijken te hebben en er zijn geen aanwijzingen dat u nog zou moeten vrezen dat deze problemen zich zouden hernemen indien u in Irak zou zijn. Er kan worden opgemerkt dat u verklaart dat u zich na deze problemen in september 2012 zou hebben hervestigd samen met uw vrouw en kinderen bij uw schoonouders, die op 800 meter van bij u wonen. U zou er geen problemen hebben gekend. Over de beweringen van uw moeder dat 'onbekende mensen tijdens de periode tussen 23 september en 17 oktober zouden zijn langsgeweest aan uw thuisadres', kan u dermate weinig informatie verschaffen dat het weinig geloofwaardig is. Bovendien blijkt uit uw laatste verklaringen niet dat uw familie op dit ogenblik nog zou worden lastiggevalen of bedreigd (gehoorverslag 03/07/2012, 2).

Net omdat er zich sinds uw vertrek geen concrete problemen voordeden voor uw familieleden die achterbleven in Irak, rijst dan ook de vraag waarom u zich niet elders in Bagdad zou kunnen vestigen om aan uw probleem te ontkomen. Volgens u is dit echter geen oplossing, aangezien u zich enkel in een andere sjitische buurt kunt gaan vestigen in Bagdad en men er daar uiteindelijk toch wel achter zou komen waar u verblijft en wat uw probleem was (gehoorverslag CGVS 03/07/2012, 10). Uw uitleg blijkt echter nergens op gestoeld en is bovendien eerder bevreemdend gezien de vaststelling dat de personen die u viseren er tot op heden nog niet achtergekomen zouden zijn dat uw schoonouders in diezelfde wijk wonen op amper 800 meter van uw ouderlijk huis en dat uw gezin tot op heden bij hen zouden verblijven (gehoorverslag CGVS 22/02/2012, 10 en gehoorverslag CGVS 03/07/2012, 2).

Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u zich niet elders in een sjitische buurt in Irak of buiten Irak zou kunnen vestigen om zich aan lokale Mehdi-leden te onttrekken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van

de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de bovenstaande appreciatie inzake uw asioldossier kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijzen, uw huwelijksakte alsook uw woonstkaart bevatten louter informatie over uw identiteit en herkomst, hetgeen door het CGVS niet ter discussie wordt gesteld. Uw vakbondsboekje voor chauffeurs en het attest dat u de bevoegdheid geeft om mensen en arbeiders naar het buitenland te vervoeren anno 1997-1998 verschaffen geen informatie over uw eigenlijke werkzaamheden anno 2011. Het document uitgevaardigd door het Ministerie van Voertuigen dat u de bevoegdheid geeft om met een bepaald voertuig te rijden, maar verder geen enkele link legt met uw laatste werkgever, zijnde het Ministerie van Communicatie. Wat betreft de documenten van uw lading is het toch wel opmerkelijk dat u de naam van de magazijnier u niet bekend voorkomt, terwijl hij samen met u deze bons moest ondertekenen (gehoorverslag CGVS 03/07/2012, 10). Tot slot komt ook de authenticiteit van uw arbeidsbadge bij het Ministerie van Communicatie, waarvan de datum van afgifte onbekend is maar dat geldig zou zijn tot 31 december 2014, in het licht van bovengenoemde vaststellingen danig op de helling te staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Verzoeker past de voorwaarden van de vluchtelingendefinitie toe en stelt dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt en wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker betwist de stelling van de verwerende partij dat uit zijn verklaringen niet zou blijken dat hij een risico op persoonlijke vervolging loopt. Verzoeker doet zijn weifelachtige houding naar aanleiding van de bijvragen die door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wordt beschreven af als een subjectieve beoordeling omdat er slechts twee opmerkingen worden aangehaald om dit te staven wat erg weinig is voor een gehoor dat twee uur heeft geduurd. Verzoeker stelt verder dat het onmogelijk is om te weten te komen waarom juist hij werd gecontacteerd door het Mehdi-leger. Met betrekking tot het feit dat verzoeker nooit aangifte heeft gedaan van zijn problemen bij de politieke diensten of bij andere gezagsdragers, stelt verzoeker dat hij schrik had voor represailles vanwege het Mehdi-leger indien dit zou achterhalen dat hij klacht had ingediend. Volgens verzoeker is het logisch in Irak dat je het gevoel hebt dat je niemand kan vertrouwen waardoor hij zijn problemen niet heeft gemeld aan zijn supervisor. Naar aanleiding van de vaststelling dat de broer van verzoeker die werkt bij de dienst "*Terreur en Georganiseerde misdaden*", hem niet kon helpen, stelt hij dat de overheidsdiensten zich veel meer richten op grote groeperingen en de bescherming van belangrijke personen waardoor ze zich niet kunnen bezighouden met de individuele veiligheidsproblemen van iedere burger, waarbij hij verwijst naar een citaat uit het gehoorverslag. Waar de verwerende partij stelt dat de problemen van verzoeker een eenmalig karakter hebben, stelt verzoeker dat dit niet zeker is. Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtspraak en rechtsleer waarin wordt gesteld dat een asielzoeker die zelf niet politiek actief is, toch kan worden erkend wanneer hij aantoonbaar dat de vervolging politiek geïnspireerd is of wanneer hij het voorwerp is van vervolging omwille van het behoren tot een ras of een bepaalde sociale groep. Tevens stipt verzoeker aan dat het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging dient te worden aanzien. Verzoeker wijst erop dat hij werd benaderd door het Mehdi-leger om mee te werken aan terroristische activiteiten. Ook met betrekking tot het aspect van de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden, haalt verzoeker rechtsleer aan waarna hij stelt dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de autoriteiten in Irak niet eens in staat zijn zichzelf te beschermen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de Richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker brengt in herinnering dat de asielinstanties vanaf oktober 2006 automatisch een onderzoek naar de bijkomende bescherming dienen te voeren en stelt dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en het feit dat hij afkomstig is uit Bagdad (Centraal-Irak). Tegen de argumenten van de verwerende partij dat het geweld in Bagdad doelgericht zou zijn en de impact op het gewone leven van burgers beperkt, brengt verzoeker op grond van de gegevens uit het administratief dossier in dat er nog steeds een significant aantal burgerslachtoffers is. Verder wijst verzoeker op een reeks persberichten van Het Nieuwsblad, die hij ook als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, en waaruit volgens hem de ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad en in Irak blijkt. Volgens verzoeker is het overigens niet correct dat er thans geen voortdurende gevechten zijn, aangezien de situatie in Bagdad wel degelijk kan worden omschreven als een waarbij gevechten met een heel regelmatige frequentie voorkomen zodat ze voortdurend zijn. Volgens verzoeker blijft de strijd tussen de rebellenbeweging en de Iraakse overheid aanhouden en worden bij een dergelijke strijd inderdaad risicogroepen geïdentificeerd, maar vallen er wel duizenden burgerslachtoffers. Verder verwijst verzoeker naar een recent objectief rapport van UNHCR van mei 2012 waarin de aanslagen in Bagdad worden besproken. Verzoeker vraagt zich vervolgens af hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld per dag dienen te vallen om te kunnen spreken van een hoog risico voor de burgers. Volgens verzoeker, die hierbij verwijst naar een internetartikel van Radio Free Europe, is het aantal burgerslachtoffers in de loop van het jaar 2011 gestegen. In de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, wordt gesteld dat de cijfers van IBC (Iraq Body Count) een vertekend beeld geven omdat politieagenten als burgerslachtoffers worden meegerekend. Verzoeker beweert dat er meer burgerdoden gevallen waren, zelfs wanneer de politieagenten niet zouden worden meegeteld en hij verwijst hierbij naar een e-mail van de oprichter van IBC, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Tevens merkt verzoeker op dat de verwerende partij aangeeft dat de situatie stagneert, terwijl er niet langer subsidiaire bescherming wordt gegeven, terwijl het risico bij terugkeer van Irakezen even groot is als vorig jaar. Volgens verzoeker is de situatie echter nog onstabiel geworden waardoor het verschil in behandeling van de Iraakse asielzoekers het gelijkheidsbeginsel schendt. De plotse ommekomst van het beleid van de verwerende partij leidt volgens verzoeker tot willekeur aangezien personen die op hetzelfde moment Irak zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen omdat er geen termijn is opgelegd waarbinnen een dossier moet

worden behandeld. In dit opzicht, zo verheldert verzoeker, kan een asielzoeker geluk hebben dat zijn dossier snel werd behandeld en hij eind 2011 de subsidiaire bescherming toegekend kreeg, terwijl iemand die pas in 2012 werd opgeroepen, een pechvogel is. Verzoeker stelt dat hij ongelijk werd behandeld ten aanzien van zijn landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd. Verzoeker stelt dat dit blijk geeft van willekeur. De verwijzing naar het asielbeleid van andere Europese landen inzake de subsidiaire bescherming aan personen die afkomstig zijn uit Bagdad (Centraal-Irak) slaat, zo beweert verzoeker, nergens op omdat het beleid van een ander land in dit vraagstuk niet aan de orde is. Hierbij verwijst verzoeker naar de omzetting van artikel 15, sub c) van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht, waarbij hij de voorbereidende werken bij de invoering van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet citeert, die hij tevens als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, en waarbij hij stelt dat er afstand werd gedaan van de individualisering en deze specificiteit van de Belgische wetgeving niet uit het oog mag worden verloren bij het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, waardoor een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker internetartikels toe van Het Nieuwsblad en De Standaard over de aanslagen in Irak van juni tot augustus 2012, de UNHCR-guidelines over Irak van 31 mei 2012, een internetartikel van Radio Free Europe van januari 2012, een e-mail van de mede-oprichter van Iraq Body Count van 25 januari 2012, en een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet.

2.2. Beide middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het ingestudeerd karakter van het asielverhaal van verzoeker. Dit blijkt volgens de commissaris-generaal uit de houding van verzoeker na confrontatie met de verklaringen van zijn broer over zijn beroepsactiviteiten en het feit dat hij de naam van de collega die hij op de hoogte zou hebben gebracht van zijn problemen niet meer spontaan kon vermelden tijdens zijn tweede gehoor. De stelling dat verzoeker belaagd zou worden door het Mehdi-leger berust luidens de bestreden beslissing op een loutere hypothese die verzoeker niet aftoetste bij zijn buurman, die nochtans belangrijke banden zou hebben met het Mehdi-leger. Bovendien wordt er door de commissaris-generaal op gewezen dat het bevreemdend is dat een sjjiitische militie de eigen geloofsgenoten zou intimideren omdat ze zo riskeren steun te verliezen bij de lokale bevolking. Daarnaast wordt in de beslissing aangestipt dat verzoeker noch bij de politiediensten, noch bij andere gezagsdragers aangifte heeft gedaan van zijn problemen en hij er evenmin aan gedacht zou hebben zijn supervisor hierover aan te spreken. In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker uiteindelijk enkel te rade ging bij zijn schoonvader en schoonbroer, waarbij deze laatste volgens verzoekers verklaringen werkte voor de dienst *“Terreur en Georganiseerde Misdaad”*, maar dat deze hem toch niet kon helpen omdat hij dit niet gedurfd zou hebben. Verder wordt door de commissaris-generaal opgemerkt dat de problemen van verzoeker en eenmalig karakter leken te hebben en dat er geen aanwijzingen zijn dat de problemen zouden hernemen indien verzoeker in Irak zou zijn, te meer omdat hij zich in september 2011 zou hebben hervestigd en aldaar geen problemen zou hebben gekend en uit zijn laatste verklaringen bleek dat zijn familie op dit ogenblik niet wordt lastig gevallen of bedreigd, waardoor de vraag rijst waarom verzoeker zich niet elders zou kunnen vestigen om zich aan problemen met lokale Mehdi-leden te onttrekken. Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Bagdad wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, gesteld dat er geen sprake is van een ‘open combat’ en de aanslagen een gericht karakter hebben waardoor er voor burgers actueel geen risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict bestaat. De documenten die verzoeker heeft neergelegd, wijzigen de appreciatie van verzoekers asioldossier niet, zo wordt door de commissaris-generaal besloten.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker aangaf tot 2007 als taxichauffeur en vanaf 2007 tot aan zijn vertrek als chauffeur voor het ministerie van communicatie te hebben gewerkt (stuk 16, Vragenlijst DVZ, 25 november 2011, p. 2; stuk 8, gehoorverslag CGVS I 22 februari 2012, p. 5). Nadat verzoeker wordt geconfronteerd met de verklaring van zijn broer dat hij in 2011 nog steeds als taxichauffeur actief was, past hij zijn verklaring aan en stelt hij dat hij tot de dag van zijn vertrek bij de overheid eveneens als taxichauffeur heeft gewerkt omdat zijn salaris niet volstond voor het gezin (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 3 juli 2012, p. 4). Deze plotse wending in zijn verklaringen over zijn beroepsverleden komt weinig doorleefd over. Hetzelfde geldt voor de naam van verzoekers naaste collega sinds 2008, A. L., die hij zelfs op de hoogte zou hebben gebracht van wat er was gebeurd (stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 22 februari 2012, p. 6-10) en wiens naam hij zich tijdens het laatste gehoor vreemd genoeg niet meer voor de geest kon halen, waarbij hij zelfs beweerde dat hij op zijn werk niemand op de hoogte had gebracht (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 3 juli 2012, p. 8). Hoewel

verzoeker stelt dat de beoordeling van de houding van verzoeker subjectief is, merkt de Raad op dat deze zijn grondslag vindt in de concrete gegevens van het administratief dossier. De vaststelling dat het hier slechts om twee opmerkingen gaat uit een gehoor dat twee uur heeft geduurd, doet geen afbreuk aan het pertinent karakter van deze opmerkingen en aan het feit dat zij de algehele geloofwaardigheid van verzoeker aan het wankelen brengen.

2.5. Waar verzoeker stelt dat het onmogelijk is om te weten te komen waarom juist hij gecontacteerd werd door het Mehdi-leger, merkt de Raad op dat verzoeker nochtans zelf aangaf dat een buurman van zijn broer een belangrijke persoon was in het Mehdi-leger die voor zijn broer bemiddeld zou hebben, weliswaar tegen betaling (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 3 juli 2012, p. 4), waardoor hij zelf laat uitschijnen dat het geenszins onmogelijk is om hierover meer informatie in te winnen. Bovendien brengt verzoeker niets in tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat het bijzonder vreemd is dat verzoeker, die als sjiïet (stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 22 februari 2012, p. 2) in een sjiïtische wijk woonde, door het Mehdi-leger zou worden bedreigd, omdat dit mogelijk de loyaliteit van de bevolking zou kunnen aantasten.

2.6. De vaststelling dat hij geen enkele stap heeft gezet om zijn problemen met het Mehdi-leger bij een officiële instantie te melden, blijft in elk geval overeind, ondanks de opmerkingen van verzoeker in zijn middel. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zijn probleem niet heeft gemeld aan zijn supervisor op het werk omdat hij nooit aan hem gedacht had (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 3 juli 2012, p. 5) en niet zozeer vanwege een gebrek aan vertrouwen zoals verzoeker thans in zijn verzoekschrift beweert. Uit zijn verklaringen blijkt eveneens dat hij nooit klacht bij de politie heeft neergelegd omdat zijn schoonbroer en schoonvader hadden gezegd dat de helft van de politie samenwerkt met de milities. Tenslotte blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat zijn schoonbroer, die op de dienst "*Terreur en Georganiseerde Misdaad*" werkt, niets voor hem kon doen omdat hij uit angst voor zijn leven niets wilde doen (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 3 juli 2012, p. 7) en niet zozeer omdat zijn dienst zich niet zou bezighouden met veiligheidsproblemen van individuele burgers. Het citaat dat verzoeker weergeeft in zijn verzoekschrift, kan in elk geval niet worden teruggevonden in het gehoorverslag.

2.7. Verzoeker beweert weliswaar dat het niet zeker is dat zijn problemen slechts een eenmalig karakter hebben, maar hij maakt niet in het minst aannemelijk dat de eventuele problemen zich nog zouden herhalen.

2.8. Op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de overweging uit de bestreden beslissing dat hij zich aan de eventuele problemen met de lokale Mehdi-leden zou kunnen onttrekken door zich elders in zijn wijk of in een andere sjiïtische wijk in Bagdad te vestigen. Deze vaststelling volstaat om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming te weigeren, waardoor verzoekers betoog over de redenen voor de vervolging of het cumulatief effect van de inbreuken en de aanwezige beschermingsmogelijkheden verder volstrekt irrelevant is.

2.9. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 15, sub c) uit de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht is omgezet, waardoor verzoeker zich niet langer dienstig op deze bepaling uit de richtlijn kan baseren. Verder tracht verzoeker aan de hand van een aantal persberichten de conclusies van de commissaris-generaal op basis van de informatie die aan het administratief dossier (stuk 20, Landeninformatie, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad, 5 januari 2012) en aan de Nota met Opmerkingen (Nota met Opmerkingen, bijlage 1, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad, 16 juli 2012) werd toegevoegd, tegen te spreken. De internetartikels van Het Nieuwsblad (Verzoekschrift, bijlagen 3-6) bevestigen echter het gericht karakter van de aanslagen, die inderdaad tegen sjiïtische pelgrims, militairen en politiemensen gericht zouden zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, kunnen deze gerichte incidenten, ondanks een stijging van het aantal burgerslachtoffers, niet als een situatie van willekeurig geweld worden aanzien. Geen enkele bepaling schrijft overigens een minimumdrempel voor van burgerslachtoffers om van willekeurig geweld te kunnen spreken. In die zin is de informatie uit het internetartikel van Radio Free Europe en de informatie uit de mail van de medeoprichter van IBC, die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlagen 8 en 9), weinig relevant. In de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde UNHCR Guidelines van mei 2012 (Verzoekschrift, bijlage 7) wordt trouwens bevestigd dat leden van het ISF en de Sahwa, overheidsambtenaren, religieuze figuren, politiciers, en anderen hoofdza-

lijk doelwit zijn van de aanslagen. De commissaris-generaal ging zeker niet onredelijk te werk door op grond van de beschikbare informatie te besluiten dat er actueel in Bagdad voor burgers geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar het beleid van andere Europese landen slechts een bijkomende opmerking is uit de bestreden beslissing. Ondanks de eventuele andere inhoud van de specifieke bepaling van artikel 48/4, §2, c) vormt de vaststelling dat andere Europese landen geen beschermingsstatus meer toekennen op die basis wel degelijk een indicatie voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak. Met de uittreksels uit internetartikels toont verzoeker in elk geval niet aan dat er actueel in Irak wel degelijk sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de asielzoekers, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeker laat uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van het indienen van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zou zijn benadeeld doordat zijn dossier thans wordt behandeld, omdat steeds rekening wordt gehouden met de actuele stand van zaken in zijn land van herkomst.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN